

132. I Barndommens Dage naar glade vi gaar.

(Barndoms minder.)

Fr. Jørgensen.

Allegretto non troppo.

1. I Barndommens Da-ge naar gla-de vi gaar med Ro-ser paa smi-len-de
Kind, da se vi ej Englen, som skær-men-de staar, og tit-ter i Hjertet os
ind. Nu vi-de vi først, hvad vi ej-ed en Gang, nu ved vi først, hvad det var
værd, det var en saa dej - lig be - daa-ren - de Sang, som
al-drig vi hø - re mer.

2. I Barndommens Dage var alt som et Hav
Af Perler og flydende Guld,
Da vidste vi ikke, der fandtes en Grav,
Et Gjemme blandt Stene og Muld.
Hver Sorg, som vi havde, var dræbende stor,
Endskjøndt den var lille mod dem,
Som senere knuged os ned imod Jord,
Langt bort fra vort Barndoms Hjem.

3. I Barndommens Dage da ønskede vi:
Gid blot du var voksen og stor.
Gid Skole og Tvang og al Skænd var forbi,
Og selv du var Fa'er eller Mo'er!
Men naar vi saa voksne blandt Sorgerne gaar,
Da se vi saa sorgfulde hen,
Og ønske, mens Taarer i Øjnene staar:
Ak gid jeg var Barn igjen.